

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci žalobce **J. Z.**, bytem D. 329, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze, Na Poříčním právu 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2015, č. j. MPSV-UM/1657/15/4S-OLK a ze dne 3. 12. 2015, č. j. MPSV-UM/10801/15/9S-OLK,

t a k t o :

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Olomouci (dále jen „úřad práce“) rozhodnutím ze dne 2. 1. 2015, č. j. 1054/15/OL na základě § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSSP“) zamítl žádost žalobce o dávku státní sociální podpory – příspěvek na bydlení za období od 1. 10. 2014, a to s odůvodněním, že žalobci na příspěvek nevznikl nárok, neboť doložený měsíční průměr příjmů rodiny žalobce za rozhodné období 3. čtvrtletí roku 2014 činil 17.686,33 Kč, tím pádem součin zákonného

koeficientu 0,30 a rozhodného příjmu činil 5.305,90 Kč, což je částka vyšší než částka normativních nákladů na bydlení, která činí v závislosti na počtu obyvatel obce Dolany 4.448 Kč.

Rozhodnutím ze dne 22. 10. 2015, č. j. 654475/15/OL dále úřad práce na základě § 24 ZSSP zamítl žádost žalobce o příspěvek na bydlení za období od 1. 7. 2015, a to opět s odůvodněním, že žalobci na příspěvek nevznikl nárok, neboť doložený měsíční průměr příjmů rodiny žalobce za rozhodné období 2. čtvrtletí roku 2015 činil 17.121,67 Kč, tím pádem součin zákonného koeficientu 0,30 a rozhodného příjmu činil 5.136,50 Kč, což je částka vyšší než částka normativních nákladů na bydlení, která činí v závislosti na počtu obyvatel obce Dolany 4.409 Kč.

Žalobce podal proti oběma rozhodnutím úřadu práce odvolání, v nichž namítal nesoulad ZSSP s čl. 1, čl. 3 odst. 1 a čl. 30 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), dále s Evropskou sociální chartou a dalšími mezinárodními úmluvami. Zejména namítal, že ZSSP zcela bezdůvodně znevýhodňuje osoby samostatně výdělečně činné (dále jen „OSVČ“), jimž de facto odpírá sociální pomoc.

Žalovaný v záhlaví označenými rozhodnutími odvolání zamítl a potvrdil napadená rozhodnutí úřadu práce. V odůvodnění obou rozhodnutí shodně konstatoval, že práva upravená v žalobcem zmiňovaných čl. 26 a 30 LZPS jsou právy relativními, závislými na ekonomických možnostech společnosti, tudíž je zákonodárci dáno právo stanovit jejich rozsah běžnými zákony. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky pro nárok na dávky státní sociální podpory. Ve vztahu k námitce nesouladu zákona o státní sociální podpoře s Evropskou sociální chartou (č. 14/2000 Sb. m. s.), Lisabonskou smlouvou a dalšími mezinárodními úmluvami žalovaný uvedl, že nebylo patrné, v čem konkrétně žalobce spatřoval rozpor. Žalovaný dále uvedl, že okruh osob, kterým vzniká nárok na dávky státní sociální podpory, jakož i způsob výpočtu dávky stanoví zákon. V ustanoveních § 5, § 24 – § 27 ZSSP jsou taxativně stanoveny podmínky, za kterých je přípustné na náklady spojené s bydlením jednotlivým oprávněným přispět. Zároveň stanovuje, které druhy příjmů jsou pro stanovení nároku na dávku rozhodné a v jaké výši se do těchto rozhodných příjmů započítávají. V daném případě je rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem kalendářní čtvrtletí. Z příjmů OSVČ se dle § 5 odst. 5 ZSSP započítá do rozhodného příjmu částka odpovídající měsíčnímu průměru stanovenému z příjmu z činnosti dané osoby za kalendářní rok, který bezprostředně předchází kalendářnímu roku, do něhož spadá počátek období od 1. 7. do 30. 6. následujícího kalendářního roku, na které se dávka přiznává, avšak nejméně částka odpovídající 50 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství za kalendářní rok. Rovněž se za příjem považuje dle § 5 odst. 1 písm. a) ZSSP příjem z pronájmu. V obou případech výpočet rozhodného příjmu žalobce odpovídá ZSSP, avšak nezakládá žalobci nárok na příspěvek na bydlení. Žalovaný uvedl, že nesouhlasí s názorem žalobce, že by OSVČ byly jakkoli diskriminovány, neboť rozhodnou skutečností pro přiznání příspěvku na bydlení není, zda je žadatel osobou v pracovním poměru či nikoli, nýbrž jen výše rozhodného příjmu a skutečnost, zda je žadatel nájemcem či vlastníkem bytu. Dosahuje-li OSVČ ze své činnosti příjmu přesahujícího 50 %

průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství za příslušný kalendářní rok, rozhoduje úřad práce na základě jejich skutečných příjmů. U žalobce byl však v rozhodných obdobích skutečný příjem nižší než uvedený příjem fiktivní. Zákonem stanovené podmínky jsou nepřekročitelné a nelze je výkladem rozšiřovat. V rozhodnutí ze dne 3. 12. 2015 dále žalovaný poukázal na skutečnost, že námitkami týkajícími se nezákonnosti a diskriminace OSVČ v systému dávek státní sociální podpory se již opakovaně zabývaly obecné soudy i Ústavní soud, přičemž ani tento neshledal započítávání fiktivního příjmu u OSVČ diskriminačním. Dle žalovaného bylo soudy konstatováno, že stanovení rozhodného příjmu u OSVČ je výrazem sociální politiky státu, který nechtěl sociální dávkou podporovat osoby, které si zvolily předmět podnikání a rozsah výkonu činnosti tak, že nejsou schopny se zabezpečit. Stát tedy odmítl dotovat ztrátové či nedostatečně ziskové podnikání těchto osob, což vidí jako objektivní a rozumný důvod pro odlišení pravidel určování výše rozhodného příjmu u OSVČ od osob v pracovním či služebním poměru, tj. stát nehodlá nést odpovědnost za podnikatelské riziko, které na sebe vzala OSVČ, když se rozhodla provozovat samostatnou činnost, a dorovnávat jí nízké příjmy z podnikání. Obecnými úvahami žalobce o diskriminaci se žalovaný odmítl zabývat s tím, že tyto překračují předmět řízení. Závěrem odkázal žalovaný žalobce na orgány moci zákonodárné, u nichž by měl vyvinout aktivitu, není-li srozuměn s platnou právní úpravou.

Žalobami doručenými soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhá zrušení obou napadených rozhodnutí. V žalobách opětovně namítá rozpor některých ustanovení ZSSP s čl. 1, 3, 26 a 30 LZPS, dále s Evropskou sociální chartou a Lisabonskou smlouvou. Dle žalobce je v konečném důsledku stejné, zda je určitá skupina osob (OSVČ) zákonem vyloučena explicitně, nebo nastavením zákonných parametrů tak, že tato skupina osob na dávky prakticky nedosáhne (zohledňování fiktivního, nikoli skutečného příjmu u OSVČ). Zdůrazňuje, že čl. 30 odst. 2 LZPS přiznává právo na sociální pomoc každému bez rozdílu. ZSSP v jeho současné podobě dle žalobce prosadili komunisté a další politické síly bolševického smýšlení a za kolaborace koaličních partnerů odhlasovali. Bývalý prezident Václav Klaus sice zákon odmítl podepsat jako diskriminační, avšak jeho veto bylo přehlasováno. Odkazoval-li soud v obdobné věci (Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci v rozsudku sp. zn. 73 Ad 18/2013) na důvodovou zprávu – sněmovní tisk č. 806/0 – jedná se o uplatnění v právním státě nepřipustného principu kolektivní viny, neboť zavedení fiktivního příjmu bylo zdůvodňováno praktickým poznatkem o zkreslování příjmů přiznávaných OSVČ. Žalobce se dotazuje, proč není stejný princip uplatňován i u zaměstnanců, kteří pracují za minimální mzdu a často formálně na částečný úvazek, přičemž zaměstnavatel jim „druhou část mzdy“ doplácí tzv. na ruku bez jakékoli evidence, popř. u osob, které v postavení členů obchodních společností zaměstnávají samy sebe a mají rovněž širokou možnost zkreslování příjmů, popř. u osob, které nepodnikatelsky pronajímají bytové či nebytové prostory či zemědělskou půdu. Nerovný přístup žalobce shledává i v tom, že zatímco u jiných osob se při posuzování nároku na dávky státní sociální podpor vychází ze situace co možná nejaktuálnější (rozhodným je příjem za poslední kalendářní čtvrtletí), u OSVČ se bere v úvahu příjem i více než rok starý, tj. zcela neaktuální (žalobce přirovnává stav k situaci, jakoby osobě žádající o příspěvek na „chleba“, protože má

hlad, bylo řečeno, že je přeci dost sytý, neboť před rokem snědl celou husu). Přitom u žadatelů, kteří mají jen příjmy z pronájmu, se vychází z kalendářního čtvrtletí, ačkoli stejně jako OSVČ podávají daňové přiznání za kalendářní rok. Dále žalobce uvádí modelové situace výpočtů, které mají dokazovat, že za identické sociální situace jiné osoby, vyjma OSVČ, běžně na příspěvek na bydlení dosáhnou. Argumentace sociální situací státu připadá žalobci lichá, neboť nenapadá výši příspěvku na bydlení, nýbrž skutečnost, že příspěvek na bydlení není spravedlivě přiznáván všem osobám bez rozdílu. Argumentace podstatou podnikání je dle žalobce selektivním měřítkem užitým pro pouze určitou vymezenou skupinu osob. Žalobce se proto domáhá, aby soud řízení přerušil a předložil věc Ústavnímu soudu k přezkoumání ústavní konformity předmětných ustanovení ZSSP o fiktivním příjmu.

Při jednání soudu dne 12. 7. 2016 žalobce nad rámec výše uvedeného uvedl, že hovoří-li žalovaný o objektivních a vyvážených hlediscích, tak konkrétně neuvádí, jak taková hlediska v zákoně aplikoval.

Žalovaný ve vyjádřeních k žalobám zdůraznil, že žalobce nerozlišuje mezi kompetencemi moci zákonodárné a výkonné a po správních orgánech, jejichž úkolem je rozhodovat v mezích zákona, se domáhá, aby rozhodovaly dle jeho představ o tom, jak by zákony měly být formulovány, tj. domáhá se nápravy zákona, nebo při nejmenším jeho nepřípustně extenzivního výkladu. Žalovaný přitom může pracovat toliko s aktuálním zněním zákona a nesmí jej „ohýbat“. Řešit žalobcem nastíněné modelové a hypotetické situace žalovanému rovněž nepřísluší, neboť řeší toliko konkrétní případ. Tyto skutečnosti již žalovaný v posledních letech nesčetněkrát zdůraznil ve vyjádřeních k předchozím žalobám. Dále žalovaný odkázal na judikaturu správních soudů ve věci započítávání tzv. fiktivního příjmu (rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 74/2000, 4 Ads 10/2006 a 4 Ads 62/2007), která považuje rozdílnou úpravu sledování příjmu u OSVČ za založenou na objektivních a rozumných důvodech daných charakterem jejich výdělečné činnosti. Důvodová zpráva k ZSSP uvádí, že odchýlný způsob výpočtu rozhodného příjmu u OSVČ je dán častou značnou nepravidelností příjmů těchto osob. Dle Nejvyššího správního soudu je společensky žádoucí pouze takové podnikání, z něhož plynou příjmy k zabezpečení občana a jeho rodiny. Nadto je dle Nejvyššího správního soudu úprava dávek státní sociální podpory v ZSSP realizací povinnosti státu pomáhat rodinám s dětmi (čl. 32 odst. 5 LZPS), nikoli realizací práva na sociální pomoc (čl. 30 odst. 2 LZPS), neboť toto upravuje zákon o pomoci v hmotné nouzi.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady vyvolávající nicotnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. soud v projednávané věci nezjistil.

Krajský soud předně zdůrazňuje, že správní soudnictví neslouží k abstraktnímu přezkumu ústavnosti zákonů bez vazby na konkrétní věc. V rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 1 Ads 64/2015-35, který se rovněž týkal žalobce, uložil Nejvyšší správní soud krajskému soudu vycházet z povahy žalobních bodů, které jsou velmi

obecné a překračují jinak úzce vymezený rámec věci. I v posuzovaných věcech je cílem žalobce zjevně jen kritika ZSSP a snaha po dosažení ústavněprávního přezkumu příslušné právní úpravy, neboť žalovanému a jeho rozhodnutí žalobce nic konkrétního nevytýká. Žalobce neuvádí, že by napadená rozhodnutí, či řízení, která jejich vydání předcházela, byla v rozporu se zákonem. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 22. 9. 2009, č. j. 4 Ads 122/2009 – 60, pokud žalobce směřuje své námitky proti právní úpravě a pohybuje se pouze v obecné rovině, nemůže ani správní soud reagovat zcela konkrétně.

Z obsahu žalob vyplývá, že žalobce považuje protiústavnost v aplikaci § 5 odst. 1 písm. a) bodu 2. a § 5 odst. 7 ZSSP, tedy ve stanovení fiktivního příjmu, který dle přesvědčení žalobce představuje diskriminaci, neboť u osob vykonávajících závislou činnost je zkoumán skutečný příjem.

Nejvyšší správní soud se k této otázce ve své judikatuře již několikrát vyjadřoval, přičemž se přímo zabýval i námitkami vznesenými žalobcem v posuzovaných věcech, neboť tento tytéž důvody uplatňuje opakovaně pouze s drobnými obměnami. Krajský soud proto nepovažuje za smysluplné obšírně rozvádět interpretační východiska k předmětné právní úpravě, nýbrž si dovoluje odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu k uvedené problematice, které byly posledně shrnuty v rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 5 Ads 181/2014-21, v němž se Nejvyšší správní soud se všemi námitkami žalobce přesvědčivě vypořádal.

V rozsudku ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 101/2009 - 60, Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl:

„Nejvyšší správní soud zaujímá názor, že rozsah státní sociální podpory a vymezení okruhu osob, které mohou při splnění zákonných podmínek z podpory státu benefitovat, je záležitostí sociální politiky státu, tedy prioritně moci zákonodárné, nikoliv moci soudní. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky státní sociální podpory (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2008, č. j. 4 Ads 62/2007 – 72, přístupný na www.nssoud.cz). Výkladem citovaných ustanovení zákona o státní sociální podpoře je třeba dospět k závěru, že příjem osoby samostatně výdělečně činné byl podle tehdy platné a účinné právní úpravy vymezen minimální výší odvozenou od částky stanovené 50 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství za kalendářní rok. Pokud tedy byla skutečná výše příjmů stěžovatele nižší, nemohli úřad práce, žalovaný ani krajský soud pro posouzení nároku na tuto dávku použít skutečný příjem stěžovatele, i když ho řádně doložil, nýbrž zákonný institut fiktivního minimálního příjmu upravený v ustanovení § 5 odst. 5 a 7 zákona o státní sociální podpoře. Aplikace takové právní fikce, kterou zde zákon upřednostňuje, nemůže být ani v rozporu se zásadou zjišťování materiální pravdy, neboť tam, kde se uplatní přednostně fikce (srov. zákonnou dikci ‚nejméně však...‘), logicky není místo pro skutečnosti zjištěné dokazováním skutkového stavu, které fikce tímto způsobem nahrazuje.

K argumentům žalobce, že prostřednictvím aplikace předmětné fikce příjmu u OSVČ jsou porušována některá ustanovení LZPS, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 5 Ads 181/2014-21 uvádí: „Čl. 1 a čl. 4 odst. 3 upravují zásadu rovnosti (nediskriminace) občanů vzhledem k základním právům, která jsou jim Listinou přiznávána (rovnost v důstojnosti a právech), jakož i k rovnému postavení občanů z hlediska zákonných omezení základních práv. Čl. 26 odst. 3 upravuje právo na práci a právo na hmotné zajištění osob, které práci nemohou bez své viny vykonávat. Nejvyšší správní soud se již dříve vyjádřil v tom směru, že nespátňuje žádný rozpor mezi citovanými ústavními právy žadatelů o dávky státní sociální podpory a institutem minimálního příjmu OSVČ upraveným ustanoveními § 5 odst. 5 a § 5 odst. 7 zákona o státní sociální podpoře. V souladu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu lze konstatovat, že právo na rovnost v právech (zákaz diskriminace) není absolutním zákazem rozlišování mezi jednotlivými skupinami adresátů základních práv, nýbrž zákazem nedůvodného rozlišování mezi těmito adresáty. V případě, že existují ‚objektivní a rozumné‘ důvody, proč odlišovat skupinu osob samostatně výdělečně činných od jiných příjmových skupin osob (zejména osob závisle výdělečně činných), nelze považovat takovou legislativní úpravu za neústavní (k tomu blíže citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 5 A 74/2000 - 37, publ. pod č. 233/2004 Sb. NSS).“

K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudcích ze dne 11. 9. 2007, č. j. 4 Ads 109/2006 – 52, ze dne 21. 11. 2008, č. j. 4 Ads 72/2008 – 78 a ze dne 18. 11. 2009, č. j. 4 Ads 90/2009 – 76, nebo ze dne 29. 9. 2010, č. j. 3 Ads 61/2010 – 48, publ. pod č. 2268/2011 Sb. NSS, a tyto závěry byly rovněž opakovaně potvrzeny judikaturou Ústavního soudu (viz např. usnesení ze dne 26. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 497/09, ze dne 4. 5. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1148/10, a ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. IV. ÚS 446/11, vydaná v řízeních o ústavních stížnostech podaných stěžovatelem).

V usnesení ze dne 26. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 497/09, týkajícím se rovněž žalobce, Ústavní soud konkrétně judikoval: „V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. října 2003 č. j. 5 A 74/2003 - 37, na nějž tamní soud v kontextu argumentace stěžovatele týkající se tvrzené diskriminace odkázal, se s odvoláním na judikaturu Ústavního soudu uvádí: ‚... zákonná úprava, jež zvýhodňuje či znevýhodňuje jednu skupinu či kategorii osob oproti jiným, nemůže být sama o sobě bez dalšího označena za porušení principu rovnosti. Zákonodárce má určitý prostor k úvaze, zda takové odlišné zacházení zakotví. Musí přitom dbát o to, aby zvýhodňující či znevýhodňující přístup byl založen na objektivních a rozumných důvodech a aby i mezi tímto cílem a prostředky k jeho dosažení existoval vztah přiměřenosti (viz. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Abdulaziz, Cabales a Balkandali z roku 1985). V daném případě má soud za to, že k neodůvodněným rozdílům v právní úpravě mezi skupinou osob samostatně výdělečně činných a ostatními skupinami účastníků řízení o dávku státní sociální podpory nedošlo. Již v důvodové zprávě k zákonu č. 117/1995 Sb. je uvedeno, že nová koncepce dávek státní sociální podpory předpokládá, že rodiny a občané si

budou zabezpečovat co nejširší okruh potřeb vlastními silami, tj. především pracovním příjmem a z něho odvozenými dávkami. Stát svou podporou a pomocí bude zasahovat pouze tam, kde ze subjektivních nebo objektivních důvodů nestačí občan nebo rodina zabezpečit své potřeby vlastními silami na společensky přijatelné úrovni, a tam, kde má stát zájem člověka a rodinu stimulovat, podpořit, popř. chránit. K § 5 zákona č. 117/1995 Sb. pak důvodová zpráva výslovně uvádí, že u osob samostatně výdělečně činných je nutné stanovení rozhodného příjmu odchylným způsobem, a to pro častou značnou nepravidelnost příjmů těchto osob. V souvislosti s výše uvedeným lze dovodit, že společensky žádoucí u osob samostatně výdělečně činných je pouze takové podnikání, z něhož plynou příjmy k zabezpečení občana a jeho rodiny. Pro případ nedosažení těchto příjmů je stanovena fikce uvedená v § 5 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb. U osob v zaměstnaneckém poměru je požadavek odpovídajícího příjmu řešen zakotvením ustanovení o minimální mzdě. Vzhledem k charakteru samostatné výdělečné činnosti však obdobná úprava u osob samostatně výdělečně činných není možná. Jen pro úplnost k věci soud uvádí, že k nerovnosti uvnitř skupiny osob samostatně výdělečně činných nedochází, neboť výchozí podmínky jsou definovány jednotně. Uvedená právní úprava dle názoru soudu neporušuje čl. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod, neboť je založena na objektivních a rozumných důvodech objasněných stručně zákonodárcem přímo v důvodové zprávě k zákonu.' (obdobně kupř. i rozsudky ze dne 17. ledna 2007, č. j. 3 Ads 107/2005 - 67 a č. j. 3 Ads 108/2005 - 64).

Nejvyšší správní soud tedy již opakovaně dovodil, že rozsah státní sociální podpory a vymezení okruhu osob, které mohou při splnění zákonných podmínek z podpory státu benefitovat, je záležitostí sociální politiky státu, tedy prioritně moci zákonodárné, nikoliv moci soudní. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky státní sociální podpory. Započítání fiktivního příjmu namísto nižšího skutečného příjmu Nejvyšší správní soud a zjevně ani Ústavní soud nepovažuje za diskriminační. Totožný právní názor sdílí i Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, a neshledává důvod, proč by se od konstantní judikatury měl v této věci jakkoli odchýlit.

Nejvyšší správní soud stejně jako soud zdejší neshledal, že by rozlišování mezi OSVČ a jinými osobami mělo za následek nepřipustný zásah do práv jednotlivců chráněných čl. 1 a čl. 3 odst. 1 ve spojení s čl. 30 Listiny, který by měl rozměr neodůvodněné diskriminace či znemožnění přístupu k sociální podpoře poskytované státem. Proto neshledal v intencích čl. 95 odst. 2 Ústavy důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu, který se ostatně uvedenou problematikou již zabýval (viz výše).

K odůvodnění nerozpornosti úpravy ZSSP s mezinárodními úmluvami odkazuje krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 5 Ads 181/2014-21.

Ve vztahu k rozhodnému období, za něž jsou příjmy žadatele o příspěvek na bydlení zjišťovány, krajský soud uvádí, že dle § 6 písm. b) bodu 2 ZSSP je rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem, u příspěvku na bydlení

vždy období kalendářního čtvrtletí předcházejícího kalendářnímu čtvrtletí, na které se nárok na dávku uplatňuje, a to bez ohledu na to, zda se jedná o osobu v pracovním poměru nebo OSVČ.

Úprava zjišťování rozhodného příjmu OSVČ, je-li rozhodným obdobím, za které se příjem zjišťuje, kalendářní čtvrtletí, byla do ZSSP nově vložena poprvé zákonem č. 242/1997 Sb. (účinnost od 1. 1. 1998) s ohledem na provázanost definice započitatelných příjmů a úpravy daní z příjmů fyzických osob. Důvodová zpráva k tomuto zákonu uvádí: *„Odlišný způsob zjišťování příjmů pro tuto skupinu osob vyplývá z toho, že ve většině případů mají tyto osoby příjmy v průběhu sledovaného období velmi nepravidelné a nelze odvozovat výši jejich příjmu ani z jiných oblastí, např. z pojistného na důchodové pojištění. Z daňového přiznání lze pro účely státní sociální podpory odvodit příjmy jen je-li rozhodným obdobím kalendářní rok. Z tohoto důvodu se navrhuje odvozovat příjem osoby samostatně výdělečně činné buď z měsíčního průměru příjmů za předchozí kalendářní rok, nebo stanovit, pokud v předchozím kalendářním roce taková činnost nebyla konána, jako příjem fiktivní částku odpovídající částce životního minima této osoby.“* Citovanou úvahu považuje krajský soud za zcela racionální zdůvodnění odlišnosti započítávání příjmu do rozhodného období u OSVČ a u zaměstnanců či osob ve služebním poměru, u nichž jsou zásadní výkyvy výše příjmů v průběhu roku jevem spíše výjimečným, stejně jako výkyvy výše nájemného u osob, u nichž jsou příjmy z pronájmu jediným příjmem.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce by neúspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Olomouci dne 12. července 2016

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně